

„Filozofia nu descoperă lumea reală, ci imaginează numai lumi posibile...”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 722
23 - 29 aprilie 2025

Saltul de purice al Kievului spre un următor, și tot mai necesar, adversar...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu s-a stârnit „puricele” la adresa uriașului de la Beijing chiar de capul lui... Deși ar putea fi și așa... Căci ar putea fi o altă cale pentru cluca războinică de la Kiev pentru a mai face rost de un război... De o următoare sursă de înavuțire a cioclilor care au pus mâna pe viitorul tot mai fraged al Ucrainei și care sunt ținute la putere și grație acțiunilor, și nu doar de lobby „de război” (fie și unul scaldat de-a dreptul în sângele unor nevinovați), al clici de (la) Bruxelles, care își dorește pe mai departe ac-

înscrie și saltul de purice al Ucrainei la adresa Chinei (!), acțiune ce poate fi catalogată și drept încercare de mai stârni un dorit (și necesar pentru Ucraina, dar și UE) următor adversar, de care cluca de la Kiev are nevoie pentru a-și continua, sub acoperirea războiului, malversațiunile date de foamea de bani pentru sine și foamea de viitor de țară pentru alte etnii. Probabil îndemnată de aceeași Uniune Europeană care a stimulat-o și a sprijinit-o să intre într-un război care era mult prea mare pentru ea. Pentru că, dincolo de anunțul sforăitor al Kievului de a sancționa China (!), pentru că „a sprijinit și sprijină

sarului, și chiar ale „partenerilor” acestuia, între cei buni și cei răi dintre cei, evident, întotdeauna răi... Cum ar fi între America lui Trump, ca putere formală, și statul adânc, profund, al „unchiului Sam”...

Sigur, China este greu de suspectat ca fiind pe răbojul binelui și al răului sub forma „puterii formale” și al „statului profund”... Dar nu este imposibil! Să nu uităm Taiwanul, să nu ignorăm Beijingul!... Și oricum, nu asta interesează o Europă care joacă fără a avea perspectiva următorului viitor de după acela al noii ordini, nu mondiale, ci de pe mapamond... Pentru că nu are lideri care

Politizarea ființei umane...

Al. Stănculescu
Bârda

Omul este o ființă religioasă. Au spus-o oamenii învățați, cunoscători ai istoriei civilizațiilor, culturii și religiilor. În toate timpurile și în toate locurile, acolo unde au existat oamenii, indiferent de nivelul culturii acestora, a existat și credință în ceva. Fie că au crezut în pământ, în cer, în arbori, animale, fenomene naturale, soare, lună, stele, forțe pe care a știut sau n-a știut să le numească, fie că a crezut în împărați și regi, în zei sau în Dumnezeu cel adevărat, omul a crezut în ceva. A fost acesta un fel de a fi al său. Stăpânirile politice cu concepții ateiste au fost conștiente ca dacă vor ca să smulgă din conștiința supușilor pe Dumnezeu, trebuie să răspândească în loc altceva. Trebuia un înlocuitor, un surrogat, așa cum cafeaua era înlocuită cu nechezolul, cum carnea din salam cu soia, cum folclorul și arta populară în general cu falsul, cu kitsch-ul. Trebuia un kitsch și în mentalitatea oamenilor.

În 1990 am vizitat Basarabia și Bucovina de nord și am văzut acolo, aproape în fiecare sat, statuia lui Lenin la răscruce. Ea ținea loc de biserică, de troiță, de Dumnezeu. La noi cultul personalității luase forme aberante în anii premergători revoluției. Ziarele, revistele, cărțile, emisiunile de la radio și televiziune aveau șanse să treacă de cenzură în măsura în care proslăveau pe cei mai... În instituții, indiferent de profilul lor și, în general, în toate formele de activitate, trebuia să fie prezent numele lui, ideile lui, citatele lui, imaginea lui. Ochii și urechile lui te urmăreau și noaptea în somn, în vise. La Slatina i se făcuse un portret pe întreaga coastă a dealului din partea vestică a orașului, așa încât era imposibil să nu-l vezi, să nu-l simți prezent. Vorba lui Beniuc „... e-n toate, / E-n cele ce sunt și-n cele ce mâine vor râde la soare!” (sic!)

Politizarea ființei umane începea încă din grădiniță și se continua apoi la școală, la locul de muncă, pretutindeni. Îmi amintesc de o discuție cu dl. colonel Marin Turculeanu din Lugoj. Îmi povestea: „- O aveam pe Marinela la grădiniță. Într-o zi am ieșit cu fetița și soția în părculețul din fața blocului.

Fetița se juca, noi ședeam pe o bancă și discutam. La un moment dat, Marinela și-a amintit de o jucărie și a plecat în apartament să și-o ia. A intrat și a închis ușa. Yala s-a blocat și fata n-a mai știut să deschidă. A încercat ușa, dar, văzând că nu se deschide, a început să țipe cu disperare. Bătea cu pumnii în ușă și striga din răspuț: „Tovarășe Ceaușescu!” Au auzit vecinii, ne-au sesizat, m-am dus și i-am deschis ușa. Am întrebato de ce striga așa, de ce nu mă chema pe mine sau pe maică-sa. Putea să se ridice la fereastră, s-o deschidă și să strige. O auzeam noi sau altcineva. Putea să dea telefon la vecini, fiindcă știa să le formeze numărul. Mi-a spus că așa i-a învățat la grădiniță. De câte ori se vor afla în primejdie și-n nevoie, să-l cheme pe... în ajutor. M-am cutremurat în sinea mea și am tăcut. Nu puteam face mai mult!... Așadar, stratagema reușise deplin acolo. Transplantul se făcuse, pacientul încă mai sufla. „Tovarășul” era dumnezeul aceluia copil, rugăciunea lui îl chema în ajutor. Parcă de la o oarecare distanță în timp de la cea epocă ne permitem să zâmbim și totuși, n-ar trebui.

Foarte adesea întâlnesc atâția oameni, care strigă mai tare sau mai încet, asemenea fetiței de mai sus: „Tovarășe Ceaușescu! Tovarășe Ceaușescu!”. Încă n-au ieșit din perioada de convalescență, încă nu și-au găsit drumul și busola în viață, încă nu l-au găsit pe Dumnezeu. În sufletul lor a rămas un gol imens după prăbușirea idolului. Viața e grea, fără îndoială, mai cu seamă atunci când eram obișnuiți să gândesc altul pentru noi, mai ales când aveam buzunarele pline de citate și lozinci, de soluții și pilule ideologice bine dozate pentru fiecare împrejurare.

E vremea să ne regăsim pe noi înșine, să-l regăsim pe Dumnezeu și sensul vieții. Toate sunt deșertăciune, pulbere și vânt, doar El rămâne din veac în veac și cel ce-și pune nădejdea în El nu va pieri.



cesul la bogății, resurse, piețe... Pentru că, în nici un moment, nu a fost vorba despre implicarea Uniunii Europene în acest război pentru interesele economice, financiare, strategice (fie ele și cinice) ale membrilor „familiei” europene, ci de lăcomia și setea de putere, nu doar despotică, ci de-a dreptul diabolică ale unei găști abuzatoare care a transformat problemele Europei în surse și resurse pentru sine... Moduri de făcut bani într-o Europă care se stinge... Căci, tocmai acolo unde nu mai erau de așteptat necazuri, cel puțin la nivelul agendelor pacifiste ale părinților fondatori ai CE(UE), a făcut rost Bruxelles -ul de altele... Riscuri grave de sănătate, epidemii și molime imediate, critice, venite parcă de nicăieri, toate fiind „ajutate” în a deveni probleme stringente... „Urgențe sanitare” care să țină mintea liderilor Europei oneste, și, mai ales, buzunarele cetățenilor ei, ocupate, sufocate... La nevoie chiar „a priori” încătușate dacă nu se supun...

În acest context se

Rusia cu muniție și armament” (fără a aduce însă și dovezile necesare unei dreptăți juridice), este cât se poate de evident că nu Ucraina este cea care sancționează... Ea doar azvârle, la comanda UE, o pietricică spre un munte, riscând însă să devină chiar bobul de orez din praștie... Pentru că, jucând pe planul dual al relațiilor imediate cu China, UE nu putea lansa sancțiuni directe asupra Chinei, Beijingul nefiind un inamic direct al Ucrainei (și automat al UE, după mintea camarilei de la Bruxelles și a acoliților ei), ci doar un aliat al Rusiei... Și nu, nici măcar nu este China cea vizată... Ea este, la rândul ei, aproape de a fi folosită ca un lansator de avertizare pentru integralitatea și supunerea altor state față de Bruxelles... Pentru că nu cu Beijingul are UE ceva de împărțit... Nu pe față, și, oricum, nu acum... Mai ales că lumea de astăzi este atât de polarizată că nici nu mai este măcar vorba de acel joc de șah în care „matul” putea fi evitat într-un extenso „al ultimei diplomații”, ci de etichetări ale adver-

să conteze, fiind captivă unei puteri executive bruxeleze mai aproape de alfabetismul funcțional politico-diplomatic decât de o minimă pricepere strategică... Iar prin cartonașele arătate Beijingului de către Kiev, UE avertizează, de fapt, un stat, nu doar din proximitatea ei geografică, dar posibil chiar din viitorul ei ca membru al Uniunii Europene: Serbia. Care nu pare deloc docilă în procesul de aderare la UE, nici măcar pe dimensiunea unui paragraf din „aquis” -ul impus de UE altor state... Pentru că Serbia nu vrea să-și cedeze nici mărfurile, nici producțiile, nici piețele și nici resursele... Iar sancțiunea vizând companiile din China, deloc întâmplător, cu producții aproape pe aceeași sferă de interes european, resursele rare, este și un avertisment la adresa Serbiei (aliat al Rusiei, aliat al Chinei!) care nu vrea să cedeze resursele de litium, dar și alte minereuri rare, de care UE are nevoie...

Oglinzile sângerânde a ceea ce au putut săvârși niște cumpliți ocupanți...

Mihai
Ogrinji

Vă îndemnăm să călătoriți, fie și cu gândul, pe la mormintele românilor care au murit pentru țară. Mulți sunt îngropați, fără cruce, în afara țării. Altfel spus, n-au nici morminte. Ca și cum ar fi fost ai nimănui. Cu puține excepții, au fost lăsați doar în seama lui Dumnezeu. La Cotul Donului, în stepele calmuce, spre Odesa ori Nistru – pornim cu privirea întoarsă spre casă – trupurile unora au îngrășat pământurile vrăjmașului. Și nu numai

Că, acum, monumentele închinat rușilor predomină, nu-i de mirare. Îmi vine în gând catrenul lui Păstorel Teodoreanu: Soldate rus, soldate rus/ te-au ridicat atât de sus/ Nu c-ai eliberat popoarele/ Ci că-ți put picioarele... Imaginile din Tighina și Tiraspol sunt grăitoare în privința sfidătorului și blasfemitorului „Memorial” de la Tighina...

Cernăuțiul, întreaga Bucovina de nord sunt oglinda sângerândă a ceea ce poate săvârși niște cumpliți ocupanți. În cazul de față, Anterior, austrieci și sovietici, după care

turbat, că a ieșit din ultimul perimetru al lumii civilizate. Ceea ce fac rușii cu bombardamentele criminale din Ucraina seamănă, în alt plan, cu ceea ce comit urmașii lui Taras Bulba și Stepan Bandera cu memoria, la fel de vie, a românismului autohton din Nordul Bucovinei. Cimitirul, precum cel de la Cernăuți, nu-i doar o rânduie de morminte. Este panteonul în care își dorm somnul de veci personalități ilustre ale Bucovinei, ale neamului românesc, de la Aron Pumnul și Epaminonda Bucevschi la I.G. Sbiera, Constantin Mandicevschi – autorul ren-

putea face? Măcar atât: să-i încălzim fie și cu flacăra unei lumânări întru odihna acestor străjeri ai neamului.

Și să le murmurăm vorbele unui cântec ce nu prea se difuzează: Ne vom întoarce într-o zi... Lumea românească va ști tot mai puțin – de la un an la altul, de la un deceniu la celălalt – despre marii bărbați ai neamului care au mers până la sacrificiul suprem pentru ca pământurile țării să se adune laolaltă, să rămână neștirbite. Iancu cavaler de Flondor (1865-1924) este unul dintre acești mucenici ai românismului. Își doarme somnul de veci –

covinei de către ruși și ucraineni, mormântu-i avea să fie profanat, iar artera principală din inima celei mai însemnate urbe a meleagului să fie botezată... Olga Kobyleanska.

Câți români au știut vreodată că Cernăuțiul a fost al treilea oraș, ca populație și importanță, al României Mari, după București și Chișinău? Rău ne mai macină lipsa recunoștinței. Doar un curmei de stradă – vreo 150 de metri – leagă Foișorul de foc de b-dul Pache Protopopescu... Grozavă cinștire! Am ajuns o singură dată la mormântul acestui



atât. Au fost batjocorite în chipul cel mai sălbatic de o populație care numai creștină nu s-a dovedit prin veacuri... Ne oprim, de data asta, la Tighina. Vechea cetate moldovenească – pierdută, cândva, de către domnitorul Petru Rareș sub năvala plină de trufie a Solimanului – se află, grație rușilor, sub stăpânirea „autorităților” transnistrene. Cu numele de Bender, ca și astăzi.

Sub oblăduirea transnistrenilor fostul cimitir militar „General Dragalina” a fost nivelat cu buldozerele, în 2007. Supraînălțat, peste morminte a fost adus pământ cu basculantele, osmintelor ostașilor români pierzându-li-se, astfel, și locul, și identitatea. Circa 333 de român-eroi – numărul lor este indiscutabil mai mare – au fost depozitați de orice urmă a existenței lor... Sigur, istoria acestui cimitir este mult mai complicată, odihna veșnică a ostașilor români căzuți pentru eliberarea Basarabiei fiind zdruncinată, rusește, pentru totdeauna.

ucraineni: au răzuit și răzuie orice element care amintește de identitatea românească a localităților, a toponimelor, a clădirilor, a tot ceea ce dovedește drepturile de netăgăduit ale populației autohtone. La Cernăuți, primele victime au fost numele de străzi, ale clădirilor, statuile, plăcile comemorative, numele localnicilor. Despre ce-a făcut și aici acel blestemat imperiu habsburgic – citiți cartea lui N. Iorga, „Neamul românesc din Bucovina”, apărută în anul 1905. Dar și cărțile istoricilor bucovineni Ilie Grămadă ori, poate în primul rând, Ioan Nistor.

Când se ajunge la distrugerea mormintelor, crucilor cu numele bucovinenilor, a cimitirului întreg, a Capelei, precum se întâmplă cu veritabilul panteon Horecea (cimitirul românesc din Cernăuți) atunci revolta, recurgerea la instituțiile internaționale – Uniunea Europeană, UNESCO etc. – nu au de ce să mai întârzie. Înseamnă că vrăjmașul este pur și simplu

umitului cântec „Cântă cucu-n Bucovina” – ori mitropolii Silvestru, Arcadie sau Nectarie.

Am fost în mai multe rânduri la Cernăuți și, de fiecare dată, nu l-am părăsit fără să ajung și la cimitir. Am umblat printre morminte acoperite de buruieni cât statul de om, printre monumente funerare care deteriorează, care căzute la pământ, printre cruci și gropi ale românilor capturate de ucraineni... Peste drum, într-un colț al cimitirului evreiesc, crucile și mormintele ostașilor români s-au bucurat de același tratament și din partea reprezentanților locali ai cultului mozaic. Fiindcă tot veni vorba, să amintim că atât la Chișinău, cât și la Cernăuți, delegații evrei au votat în 1918 împotriva unirii acestor Basarabiei și Bucovinei cu Țara-Mamă, România... (...) Acest fabulos testament de veacuri al etniei noastre de pe aceste pământuri românești, aflate sub ocupație. Adică, să arate și mai rău. Ce s-ar

fără tihna deplină, însă, care i s-ar fi convenit cu prisosință – la marginea Storojinețului, lângă ctitoria Flondorenilor, cu hramul arhanghelilor Mihail și Gavril. În ograda bisericii, alte și alte morminte așteaptă, parcă, miracolul Învierii...

Dr. Iancu Flondor, el însuși un veritabil arhanghel, provenea dintr-o familie nobiliară, cu nezdruincate sentimente naționale. A fost unul dintre unificatorii Bucovinei cu Patria-Mamă, minune împlinită la 28 noiembrie 1918. În plan spiritual l-a continuat, cu largă deschidere întru înstărirea conștiinței de neam, pe Aron Pumnul. Ce tristă rămâne neînțelegerea lui cu un alt apostol al românismului în Bucovina, istoricul Ion Nistor... N-am idee câți români au auzit de acest excepțional bărbat de stat. La Cernăuți, o vreme, fosta Stradă Domnească avea să-i poarte numele (după decesul petrecut în urmă cu 101 ani). Din păcate, pentru puțini ani. Odată cu ocuparea Bu-

aprig român, ca, de altfel, și la Storojineț. Desigur, laolaltă cu mai mulți colegi de la Asociația Jurnaliștilor și Scriitorilor de Turism din România. S-a întâmplat asta demult, în anul 2012. Într-o altă călătorie în Bucovina noastră de la nord, ne-au fost într-atâta încurcate drumurile – aveți grijă de unii binevoitori localnici plini de avânt voluntar – încât n-a fost cu putință să mai ajungem... Storojinețul este un oraș la circa 20 de kilometri de Cernăuți. O distanță fermecătoare, să o parcurgi și pe jos, nu altceva. În afară de vorba noastră românească, care să răsună cât mai puternic, bucovinenii de acolo, care se tot răresc în fel și chip, nu au nevoie de nimic de la noi, de nici o pomană... Iar dacă intrați într-un restaurant, precum „Țărăncuța”, descoperiți îndată și cum arată ospetia celor care, pe acest meleag, încă vorbesc românește...

„Orice moarte te pune pe gânduri”...

Petru Jipa

Profesorul și scriitorul Petre Anghel mi-a spus cândva aceste cuvinte: Orice moarte te pune pe gânduri. De când a murit dânsul am reflectat adânc la aceste vorbe, iar moartea Papei de la Roma m-a îndurerat. Nu pentru că am dat crezare prea mult Papei Francisc, mult mai mult l-am iubit pe Ioan Paul al doilea, m-a îndurerat gândindu-mă la ce a spus Nostradamus

Aceasta a promovat un mesaj inclusiv, deși doctrina Bisericii despre căsătoria între persoane de același sex nu s-a modificat oficial.

În 2018, Papa a declarat că pedeapsa cu moartea este inacceptabilă în orice circumstanță, susținând că viața umană este sacră. Aceasta a fost o schimbare semnificativă față de poziția anterioară a Bisericii. În cadrul expunerii apostolice *Amoris Laetitia*, Papa a oferit o abordare mai flexibilă față de persoanele divorțate și

„Papa Francisc și Elon Musk împărtășesc o viziune comună pentru a îmbunătăți viitorul umanității, combinând inovația tehnologică și îndrumarea morală”. Spunea cineva într-un articol. Poate că cel mai bun discurs pe care l-am ascultat în ultimii 20 de ani a fost al dânsului și vreau să-l supun atenției într-un scurt rezumat. Păcat că a fost ultimul, merită să fie citit, o lecție de viață. Discursul Papei Francisc: „Puteți avea defecte, puteți fi neliniștiți și chiar supărați,

„A fi fericit înseamnă să nu te mai simți victimă și să devii autorul propriului destin”. „Este a merge prin deșerturi, dar a fi capabil să găsești o oază în adâncul sufletului tău. Înseamnă să-i mulțumești lui Dumnezeu în fiecare dimineață pentru miracolul vieții. A fi fericit înseamnă să nu-ți fie frică de sentimentele tale și să poți vorbi despre tine însuși. Să ai curajul de a auzi un „nu” și să găsești încredere în critici, chiar și atunci când acestea sunt nejustificate. Înseamnă să-ți îmbrățișezi

fericit nu înseamnă să ai o viață perfectă. Dar folosește lacrimile pentru a iriga toleranța. Folosește-ți înfrângerile pentru a-ți antrena răbdarea. „Folosește-ți greșelile cu seninătatea sculptorului. Folosiți durerea pentru a vă conecta la plăcere. Folosiți obstacolele pentru a deschide ferestrele inteligenței. Nu renunțați niciodată... Mai presus de toate, nu renunțați niciodată la oamenii care vă iubesc. Nu încetați niciodată să fiți fericiți, pentru că viața este



sau gândindu-mă la profeția Sfântului Malachia. Că a fost un „părinte bun” sau dacă a fost controversat, cum ne cum biserica a rezistat. Papa Francisc a generat dezbateri publice prin acțiunile și declarațiile sale. A condamnat persecuțiile împotriva creștinilor și minorităților religioase. A modificat învățătura Bisericii Catolice în privința unor subiecte precum pedeapsa cu moartea și armele nucleare. Papa Francisc a inițiat mai multe schimbări doctrinare și a adoptat o abordare pastorală care reflectă o nouă sensibilitate în Biserica Catolică. Papa Francisc a subliniat importanța acceptării persoanelor LGBT, făcând declarații precum „Cine suntem noi să judecăm?”

recăsătorite, sugerând că acestea ar putea primi Sacramentele dacă se află într-o relație morală. Papa a adus în prim-plan problema ecologică în enciclica sa *Laudato si'*, chemând la acțiuni concrete împotriva schimbărilor climatice și la o justiție socială mai mare. Papa Francisc a promovat dialogul și cooperarea între diferite religii, subliniind importanța construirii păcii și înțelegerii reciproce. El a abordat problemele legate de neajunsurile economice și inegalitatea, denunțând capitalismul care îi exclude pe cei vulnerabili. Aceste schimbări au fost primite cu reacții mixte, atât de susținere, cât și de critici, reflectând diversitatea opiniilor din rândul credincioșilor și liderilor Bisericii.

dar nu uitați că viața voastră este cea mai mare companie din lume.” Doar tu poți să o împiedici să eșueze. Ești apreciat, admirat și iubit de atât de mulți. Amintește-ți că a fi fericit nu înseamnă să ai un cer fără furtună, un drum fără accidente, o slujbă fără efort, o relație fără dezamăgiri. „A fi fericit înseamnă să găsești putere în iertare, speranță în bătaii, siguranță în frică, iubire în discordie.” Nu înseamnă doar să te bucuri de zâmbet, ci și să reflecte tristețea. Nu este vorba doar de a sărbători succesul, ci și de a învăța din eșecuri. Nu e vorba doar de a te simți fericit cu aplauze, ci de a fi fericit în anonim. Fericirea nu este o soartă a destinului, ci o realizare pentru cei care pot călători în interiorul

copiii, să-ți îmbrățișezi părinții, să petreci clipe poetice cu prietenii, chiar și atunci când aceștia ne rănesc.

„A fi fericit înseamnă să lași să trăiască creatura care trăiește în fiecare dintre noi, liberă, veselă și simplă.” Aveți maturitatea de a putea spune: „Am făcut greșeli”. Să ai curajul de a spune „îmi pare rău”. Este să ai sensul de a spune „am nevoie de tine”. Este să ai capacitatea de a spune „Te iubesc”. Fie ca viața ta să devină o grădină de oportunități fericite... ca primăvara să fie un iubitor de bucurie și iarna un iubitor de înțelepciune. „Și când faci o greșală, ia-o de la capăt”. Pentru că numai atunci te vei îndrăgosti de viață. Vei descoperi că a fi

un spectacol uimitor” (Papa Francisc). Dar în ultimul discurs a vorbit și despre pace: „Nu-l căutați pe Hristos în mormânt, ci în viață. (...) Nu poate exista pace fără libertate religioasă, libertate de gândire, libertate de exprimare și respect pentru opiniile altora”.

Să fie pace!

Noul val de „optanți” pentru supunerea unei națiuni împinse spre rătăcirea de sine...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu va mai trece mult timp până vom constata că am intrat în UE cu mai multe firme autohtone decât ni se va mai fi permis să mai avem de la un anumit moment...

Firme românești, autohtone...

Pur autohtone, nu paravane pentru interese, influențe, malversațiuni împotriva a tot ceea ce a fost cândva românesc... Iar acele vremuri nu sunt de parte... Pentru că, acum, nu asistăm doar la disoluția ultimelor zvâcniri de capital autohton, ci, efectiv, la înlocuirea brutală a tot ceea ce mai era românesc în zona economică (curând și comercială) autohtonă. O înlocuire în care disoluția a ceea ce a fost cândva românesc, sub o presiune devenită în ultimii ani o grea povară fiscal-financiară, va deveni o extirpare dirijată a ultimelor firme românești. Companii care mai contau și care vor fi încălecate de o infuzie de firme maghiare, austriece...

Și chiar dacă patronatele ar fi trebuit să fie primele care să reclame (și) acest proces de înlocuire, ba, mai mult, să ceară o minimă legislație protecționistă pentru supraviețuirea unui procent de firme românești, având acționariat românesc, și nu societăți „paravan” pentru inserția de afaceri de afară, tăcerea generală este un semn evident al unei complăcerii ticăloase, trădătoare și distrugătoare. Pentru că, mai ales de la „rocada maghiară” prin



instituțiile de bază ale statului, acum și la nivelul decizional al acelor financiar-fiscale, strategice, avalanșa de companii, mai ales maghiare, este de netăgăduit, fiind zeci de

firmе ce intră în economia românească având, chipurile, activități economice aparent obișnuite, comune... Dar care au în statutul lor activități ce se vor dovedi ca fiind, de fapt, segmentul lor principal ca acțiuni economice țintite... Inclusiv din sfera strategică, de nepermis ca infuzie străină într-un stat care își respectă viitorul... Și care vor ajunge să controleze sectoarele esențiale...

Să nu uităm că sunt deja firme ungurești ce au intrat în România sub para-

inclusiv din perspectiva unor aprobări patrimonial-monumentale, și care au „virat”, fiind înființate în România pentru a presta strict anumite activități, spre scopul și obiectul lor principal, precum preluarea de licențe de exploatare a resurselor noastre. Sunt zeci de firme ce au stat la pândă cât a fost nevoie... Numeroase firme (și nu doar ungurești!) susținute financiar direct de către Budapesta (pentru o clară expansiune paneuropeană), un exemplu fiind și o societate ungurească abia intrată în țară pe un segment aparent „inofensiv”, reparația de material rulant, dar care are în domeniul de activitate un domeniu de interes strategic: transportul de marfă pe calea ferată... Acolo unde a fost desființată compania autohtonă, CFR Marfă, și înlocuită, prin decizia guvernărilor, cu o „Carpatica Feroviar” bătând însă vizibil spre o „transcarpată” în interesul Ucrainei și Ungariei.

Pentru că așa este acaparată o țară... Prin firme (maghiare, austriece etc) care încep să-și decon-

spire zona reală de interes!

Și vom ajunge curând într-un punct în care vom avea, în tot mai multe domenii, mai puțin decât am avut drept capital pur autohton (așa peticit și zdrențuit, dar era al nostru!) la intrarea în UE... Nu vom mai avea resurse, nu vom mai avea fabrici deținute de patronatul autohton, care va ajunge între timp forță de muncă „înalt calificată” pentru casierile și sectoarele de depozitare și manipulare a mărfurilor din supermarketuri, pentru a fi, mai apoi, eliminată și de acolo până la punctul în care românii, în țara lor, vor mai avea doar obligații și norme de comportament față de un nou val de „optanți”. De data aceasta, însă, nu doar grofi maghiari, favorizați printr-o interpretare legislativă și juridică intenționat eronată, ci prin predarea la cheie a țării de către acești guvernanți trădători, dar și de către clicile lor politico-sindicale, de media, de lobby...

Cenzura Născocită Anapoda

Petru
Jipa

Dacă vreau să caut știri nefiltrate caut pe Site-ul oficial al CNA. Găsesc tot ce mi trebuie să mai aud dar și alte păreri. Eu de exemplu ascult doar știrile oficiale, știrile adevărate. Când bătrânii noștri au scris constituția probabil că nu se gândeau până unde o să ajungem. Să vă dau un exemplu, articolul 30 din constituție: „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile. Cenzura de orice fel este interzisă. Libertatea presei implica și libertatea de a înființa publicații. Nici o publicație nu poate fi suprimată. Legea poate impune mijloacelor de comunicare în masă obligația de a face publică sursa finanțării. Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.” Acum mă întrebam din ce spune „mama legilor” câte articole au fost încălcate din ceea ce știm până astăzi. Avem o instituție care are datoria de a reglementa normele audio-

vizualului. CNA România (Consiliul Național al Audiovizualului) este o autoritate publică autonomă sub control parlamentar. Este subordonat Parlamentului României, căruia îi prezintă un raport anual. Parlamentul numește cei 11 membri ai CNA pe mandate de șase ani. CNA are rolul de a reglementa domeniul audiovizualului în România.

Consiliul Național al Audiovizualului (CNA) din România are mai multe atribuții esențiale în reglementarea și monitorizarea domeniului audiovizual. Printre principalele atribuții se numără... Reglementarea audiovizualului: CNA stabilește norme și reguli pentru funcționarea radiodifuzorilor și furnizorilor de servicii media. Acordă licențe de emisie pentru radiodifuzori și autorizații pentru furnizorii de servicii media audiovizuale. Urmărește conținutul difuzat de posturile de televiziune și radio pentru a se asigura că respectă reglementările legale. Poate aplica sancțiuni, cum ar fi amenzi sau suspendarea licențelor, în cazul nerespectării legislației audiovizuale. Asigură că programele difuzate respectă standardele de protecție a minorilor, interzicând conținuturile dăunătoare pentru aceștia. Încurajează producția și di-

vanul activităților economice din zona „afacerilor imobiliare”... Și care au fost lăsate să achiziționeze tot ceea ce firmelor noastre nu li se permitea sub pretextul a fel și fel de avize și condiționări, fuzarea programelor care reflectă diversitatea culturală a României. Oferă asistență și formare profesională în domeniul audiovizualului. Mă întrebam și eu ca un Gâgă când m-am uitat într-o carte pentru copii scrisă de un „mare” scriitor cum vulturul mare, „babardește” vultur-oaica iar dacă se supără scriitorul nostru o „babardește” pe o doamnă regină. Mă întrebam: unde era CNA-ul când promova pe toate posturile scriitorul?

Un post de televiziune a fost amendat pentru următorul dialog, eu l-am preluat de pe site-ul CNA-ului. Dar repet, dacă vreți să vă distrați căutați site-ul și vă faceți ziua bună. Bancurile cu domnul Bulă astăzi sunt răsuflăte, noroc că s-a născut la București domnul Bulă, dacă se naștea la Ploiești sau Pitești nu știu cum îl chema:

„Florin Zamfirescu: Nu am zis asta. Tu ești avocatul diavolului acum? Nu te înțeleg, nici el n-a zis așa ceva, dar românii totuși suntem vreo 30 de milioane. Îmi pare rău, nu i-au omorât pe toți și ce să să-i negăm să zică ăia din Banatul Sârbesc nu sunt români, sunt, ei vorbesc românește. Adam Puslojić era în mare poet și român și încă mulți alții.

Simona Gheorghe: Vă imaginați, maestre, o Românie condusă, de exem-

plu, de Nicușor Dan din mai? Florin Zamfirescu: Domnule, eu îmi imaginez orice după cum vedem acum, România nu-i condusă de nimic și totuși plutește săraca, plutește așa ca un pește mort, nu se scufundă că are hidrogen în el. Cine e Nicușor Dan?

Simona Gheorghe: Primarul Capitalei, cum? Are cele mai multe voturi după președinte.

Florin Zamfirescu: Domnule, s-a zbatut să fie primarul Capitalei? A fost ales a doua oară, în ciuda tuturor credințelor? Să rămână acolo, de ce trădează? S-a luptat pentru asta, ce e asta? Hai de colo, ba vreau aia, ba vreau aia, ce suntem copii să tragem de jucăria ăluilalt? Dar Crin Antonescu te uiți la el parcă e fantoma din... e un film fantoma...

Simona Gheorghe: Dar știți că el spune despre Călin Georgescu că Călin Georgescu e fantomă, nu el.

Florin Zamfirescu: Păi, bineînțeles că fantoma nu vede altceva decât fantome, mi-e milă de el, mi-e milă de toți, mi-e milă de Ponta, mi-e milă de....

Simona Gheorghe: la uitați-l ce spune. Haideți, să vi-l arăt pe Crin Antonescu ce spune despre Călin Georgescu și care e strategia să câștige alegerile.

A fost difuzată o

declarație înregistrată a lui Crin Antonescu despre alegerile anulate în decembrie 2024, precum și despre fostul candidat la alegerile prezidențiale, Călin Georgescu. În studio declarația a fost comentată de invitatul emisiunii.”

Acum am înțeles, totul ar fi fost bine dacă nu se comenta. Vorba proverbului tăcerea e de aur, și nu găsim aur în gura lumii slobodă. Bulă la ora de gramatică. Profesorul: -Eu nu am mâncat, tu nu ai mâncat, el nu a mâncat, noi nu am mâncat, voi nu ați mâncat, ei nu au mâncat! Repetă și tu, Bulă! -Nu a mâncat nimeni! Dar să ne trăiască aleșii care au inventat această instituție în ciuda articolului 30 din Constituție. Să fie pace!

P.S.: Nu vorbiți despre ceva „anulat” sau pace și nu dați numele persoanelor importante ce vor să ne conducă destinele, toate sunt extraordinare, iar (gurile rele spun) multe au stele pe umeri și centuri de castitate.